

Antanas Kalanavičius

PROGIESMAI

* * *

Progiesmiais
yra žvaigždės ir
apuoko širdis žemiau jų
ir medžio viršūnė,
ir man to gana

* * *

Pavandenijusi
pavasario širdis

* * *

Pritemdinėjantis
žibučių paraistys
mane paakino pradėti
pašnekesį su vėjokšniu

* * *

Vėjo sumelsva
Strėlė

* * *

Lytėjo mėlyna
dangaus ranka,
ir visą laiką
rasa po kojom,
virš galvų dangus.

Kaip mes išbėgam
iš vaikystės
marškinių

* * *

Tos kryžkelės
tarytum
lietuviškas rašmuo kampuotas
medy ir line

* * *

O mėnesienos ežeras raibėjo
kaip gegutė,
ir tamsavo žilvičio kerai,
vėjo paguldytas,
žiedai jau mėnesienos
su paukščio rutuliška
akimi

* * *

Pasišokėjęs į gegutės
Širdį

* * *

Ryto akmenų skaistybė,
apsodinta

gėlėm žydrom
nelyginant jaunystės
plunksna
viršuj suakmenėjusių
sakų

* * *

Vaivorykštė -
vandens didysis
kelias
link debesų padangės,
kurie liepsnoja tarsi
rožės
į saulėlydį

* * *

Akys rado vaivorykštę,
rankos nieko neras

* * *

Liktie, erkėtas
karvelėli, nepanešantis
pats savęs

* * *

Karvelių mėnesį
į širdį kritusi žibutė,
prabudusi viršum pernykščių
užpernykščių lapų
šilumos

* * *

Po eglynėlių nardžiau,
karvelių grūdėtasis
burkavimas vis apiberdinėjo
juodai taškuotais
mėlynaisiais žirniais
iš paauglystės

* * *

Jau kelio gulbei baltajai
sparnus įsuko
kaip rugiagėlė šviesūs
viesulai

* * *

Skambėjo virš
prasidedant
pavasarių žiedams
gulbė plunksnų
baltų
nelyginant
diena balta

* * *

Praėję gyvenimai
balsingi, po kojomis
lig plėnies plonytėlės
suslėgti

* * *

O paupio lakštingala,
nendringas tavo
garso
plotas

* * *

Ir kas iš mano
balso išravėjo
saulės dygsnį

* * *

Abi pūkuotos -
šilagėlė rasoje
ir ta kamanė kaip
ugnis

* * *

Kamanės, kaitrios
tarsi ažuolo žarijos

* * *

Vieversingas baltas
spindulys jau
nusileis į kraują

* * *

Vieversys
plunksnų pilkų
ir balso kaip
dangus

* * *

Rankas paukščiai
turi susidėję glotniai
ant pečių,
nuodėgulinio kibirkštaičių
paukščiai nelesa ir
tiek

* * *

Paukštingasai
laukų giedojimas,
tiktai šiureno ilgesio žolė,
tekėjo aido užmarštis -
rasoj žvaigždėlė

* * *

Į naktį sužvaigždėjo
vieversių giesmės
grūdėliai sidabriniai

* * *

Senoviškas grūdėtasai
sidabre, pergyvenęs
ir apgaviko gudrią
sotį, ir dorėjo kadgi
jau akmeningą
nuokalnę, ne vien tik
dainiaus trumpaamžes
švystelejusias akis

* * *

O ievmedžio pajuodusi
šaknie, iš kur gėlelei
savo tiek šviesos imi

* * *

Kai nė per menkutėlį
ievžiedį,
žiedlapį baltutėlaitės
dienų vilties, ir
vien tiktai nuleistą
plaštaką pasidabruojanti
kandis pritaradinėja
suodžiais byrančiai
anglingai tylai

* * *

Buvo balsas -
lyg medis į akmenį,
vieškelėta akis,
paukštis, balso
gražesnio
už plunksną,
paukštis plunksnos
gražios

* * *

Debesų paukštis juodai
atsišvyti smėlynuos

* * *

Žiūriu, kaip
kalkėm balina
medžius,
jūs išdegtu ir
mano kauleliu
nubalinkite
papelės verbas,
kad net iš tolo
šviestų tėviškėj
užcementuoti
ąžuolai

* * *

Lyg sidabrinų siūlų
kamuoliai vyniojos
liūtis

* * *

Girdėjai esant lyg stiklošnius
pliaupiančio lietaus lašnojimų
varvėjimų
įsiteškėime

* * *

Taip ir neprisirengęs
pasiskainioti alyvžiedžių
ir ievžiedžių
gaivios skaistybės

* * *

Mergaitės žvilgsniai
rožių aptaisuos prieš
joms pražystant,
aš esu visas rankose,
siūbuojančiose virš
šitos širdažolių pievaitės
iki javapjūtės, dalgis
nupjauna tai kemsą,
tai
juodą lyg išgąstis kurmiarausį,
dėl to negaliu visą laiką
į tave, pasaulieti, išlikti
atsikreipęs nesudarkytą
veido pusę, žiūrėk
verčiau į mergaitės
akis rožių aptaisuos

* * *

Neilgalaikių gėlių žmogus

* * *

Pribusiu kiek žiedo
rasa

* * *

Liepžiedžių kvepėjimas,
liepmedžių
pačiuos
vainikuos ir aplinkui
švyti zvimbės

* * *

Ir dūzgė
tavasai alsavimas
tuščiam ąsoty

* * *

Graižtvingam šuliny
kur upėms ūkanėdavo
srautai
gelmėti
vakarėjo
rytėjo ugnis
žiburėjo mėnesiena
rūtėjo
lieptėjo
debesėjo
žaubėjo
spindulėjo
amalėjo
žolėjo
devynžiedėjo
svajonėjo
rievėjo ten vanduo
sidabrėjo
žiogėjo man akys
žalesy
papartėjo
tekėjo
vieškelėjo
žvaigždėjo
mėnulėjo
prieblandėjo
žebenškštėjo ten takai

slenkstėjo vakaras
rytėjo, vakarėjo

* * *

Gėliautojas ligi juosmens

* * *

Man buvo žmonės
skaistūs
tarsi apimti
grynos liepsnos,
buvau aš jaunas
tarsi rugiagėlė

* * *

Rugių šaknis,
trumpa kaip
vasaros naktis

* * *

Rugiagėlė, žinia, neprisidės
prie žvirgždynėlio
duonos, bet visgi be
anos kad tik neįsiveistų
rūdligė aky

* * *

O ir rugys
girgždėjo tarp dantų
su smiltele

* * *

Iš žemės išsiversdinėjo gulgėm,
erkėtrožėm, perlamutru,
skambtelėjimu minčių, kitom
jėgom ir kaitaliojosi
brangiausias akmenim

* * *

Grūdingos smilgų
grandinėlės
laikė po sauluželę
kiekvienam gilios
rasos laše

* * *

Skausmingai baltos
kraujažolių gėlytės
taupiai susiglaudę žiedynėlio
ankštumoj

* * *

Tiktai žiogų čirpimas
vakarą aną žolėj -
sakytumei rasos
šaltinis, įsai tarp akmenų
taip žėri, čirenanti
bangelė jo

* * *

Pripuolu
prie savo
neužrakintų ežerų smėlingų

* * *

Samstau vandenį
supleišėjusioj laivėj,
regis rūdžiuotoj rankoj
peršinėjoj esančia
negyva sulankstyta skardine

* * *

Ir laumžirgiai sparnų
lietingų
nekėlė ūkanos
iš smilgų

* * *

Prietema žalia,
nelyginant jau
laumžirgio
lėkimas blizga

* * *

Ir prietemoj kaip
vandenį drumstam
dumblingam
sužalsvas dangus,
ir debesis žemai,
jo žibantys
kraštai
net lenkė
akį

* * *

Ieškosiu atminty
jau stamantrios
žuvėdros,
gėlės, lig gūdisties
baltos

* * *

Mano širdis yra kaip tas
vijūnas išizėmėjęs merdėjantis
ant karšto smalingo smėlio,
mylėjau akmeningą žvyringą raibą
kalną, nekenčiau griovos

* * *

Skausmo ajeras auga
ir auga aukštyn
ir gilyn, skausmo debesis
renkas žaibuodami,
ašakotos skausmo
lydekos kaip žaibas,
skausmo liepsna
laižo mano krūtinės
krūtinkaulio
gyvas mėsas

* * *

Ir laikas mus išretins,

spengianti šalis,
balso nebuvimas,
rasų viendieni
vandenie

* * *

Man akį rišo,
rišo man rankas
ta vasarų
žaibuojanti gėlė,
šviesa, akimirksnį
baltėsnė
ir už saulę

* * *

Vėrė akį
gėlės viendienis
spindulys
ir debesų aštri
ugnis,
ir amžinatvė
akmenų raibų

* * *

Priešaušrio raižyta taurė,
čiulbesių byranti pažirdinėjime,
ji, briaunotoji, iš paukščių
balsų pavirpėjimo
paūkanojusių virpesių samstyt
riešutynų rasai duota

* * *

Kada nusistovės
dienų šviesa,
nelyginant vanduo
pasemtas, ir įdienojusi
akis

* * *

Visom spengiančiom šviesom,
visom platom
paplukę - praerdvėjusių
dienų dvivėrių -
gėlė ir vasaros dienų
orai

* * *

Raudona tartum
žemuogė diena
taip suposi,
nelyginant pro
vandenį
žiūrėtum

* * *

Ant paukščių balso
suvertos mūsų širdys,
nelyginant ant smilgos
žemuogių rasa

* * *

Kada erškėtrožė

rasojo kaip vaivorykštė
ar lauko riedulys
glotnus

* * *

Moteris karvaitei
saujom druskos
sūdė pavieškelės
geltonąjį barkūną,
grindelės skambčiojo
nelyginant nušokusios
nuo paukščių liežuvėlio

* * *

Barkūnų žiedynėlių
baltas iki šventryčio šventumo,
baltasis
tas kvepėjimas, pakvipdinėjimas
tasai

* * *

Dar virš baltojo, dar
virš geltonojo barkūno
šaknų esi

* * *

Tiktai pagilina
žaizdas
papievius blizguliuojantis
širdažolių mirgėjimas

* * *

Aš esu nekošto pieno gėrėjas,
pagerdinėtojas
to prieš lietų vis paputojančio
su širdažolių sėklom

* * *

Auksakaly, vis vien nieko
glotniau neišvinguriuosi
už smilgos grūdynėlį,
kaip širdažolių mirgulidvims
vis pavirpsintis

* * *

Ir baltos moterys svyruoklės
lingavo ant kalvų,
braukydamos
žiedyną miglės

* * *

Vaiskiai žalias
ir žėrintis
lapų virpėjimas

* * *

Nuo vakaro prieteminių,
žaliai tamsėjančių,
baltieji dobilaičiai dargi
baltiesni

* * *

Tie vakarai lyg
sausas raudonasai
dobilas
traškėjo
jau
sidabrėjančiu
virpėjimu žiogų

* * *

Keruži ąžuole mūs
pakelės,
žaibingas mūs galvų
dangau

* * *

Tai lūžinėdavo
perkūnijos akuotas,
tai žaibo kamuolys
ritavo nuokalnėn

* * *

Vien pauštis
vasaros žaibų
šviesos

* * *

Vilkžirniai žiedeliais
mėlynais liūdesio
medžių prietemoj

* * *

O buvo man
skirta
bijūno duona -
stovėt rasojančioj
nakty
po vasaros langais

* * *

Ji atsiklaupusi
žiūrėjo gėlei į akis

* * *

Tu prisiglauski
prie širdingo
mano žvilgsnio,
baltabriaune ramunėle,
atsineštu iš mėnesienos
koteliu

* * *

Ir liūdesys -
sakytumei lange
įrēminta gėlė,
ir duotas laikinai
stovįs vanduo
jos galvai vystančiai

* * *

Pribuvęs tiek, kiek
įstrižai aštriausiuoju
parudusiu peiliu nuskainioti
gėlių koteliai

* * *

Papuošalais kaip
vabalais apsmaigstytas
apkarstytas, o apipintas
buvo moters kūnas

* * *

Ir metė žiedlapį diena
nelyginant jau paukštė
plunksną

* * *

Iš saulės stipinų
ištraukime akis
nelyginant jau
vinį
ir vakaro vėsioj
pasparnėj vilgatingoj
paleiskim virš ugnies
lig kuždesio giesmes,
lig plėnies

* * *

Susitiksim
susieisim gulbino širdy,
neprasilenksim

* * *

Jau buvo įpusėjęs
šventvakaris, šiugždėjo
moterų šilkai ir sklaistės
kvepalai, o maišėsi
su geležingos muzikos
aštriausiu pašinu

* * *

Aidai stamantrūs
atšoka nuo sienojų,
aidas iki slenksčio,

ir balsas jų
aštrus
jau širdį apipašins,
ir balsas jų
lyg pašinas įsmigs

* * *

Aš neskolinau niekam
šio pamiršto kelio,
ir amalas kris
iš aukštai,
ir tavo lengva eigastis
sužalsvai papuošta
bus
nelyginant vakaro
žiežirbom

* * *

O beržo amale, įauki
man į protą -
turėčiau aš nors vieną
gražią prijaukintą gėlę

* * *

Moters rankos
mėnesioj priepatamsiai
krutėjo,
rodės lyg vėžiai,
nelyginant nutrauktos
šaknys

* * *

Medaus kory nesutalpinus
nieko, kas žydi amžinas,
ten amžinas žydės,
tiktai medum, tuo
vasarų medum
ir pasišviesim, tas
amžinas akmuo, jis amžiais
ir žydės

* * *

Tamsos kiaunės išgerdinėjo
trynius pilnatis

* * *

Tamsutėlaitė tarsi iš po
antvožo naktis,
drobinis pašalvėjęs
lininis
ilgesys

* * *

Naktis ne saujaitė aguonų
iš kelių neišbyrėjusių galvelių,
neišlestų,
o šitoji, o akmeningoji, ji
be atodairos naktis

* * *

Iš visų juodsidabrių
vilčių- delne tiktai
kandžių sidabro
miltelyčiai

* * *

Sapno išsižadėjęs,
o jįsai išsitenka plėnių
žiupsny, vienam gražesnės
peteliškės miltingam sparnely

* * *

Iki liūdesio rūgštis įsilijusį
lopymų ir adymų,
o ne liepžiedžių
skaisčio kalne
siuvinėjai savaitgalį,
o apniukusį lig paniurakio
tąjį šeštadienį

* * *

Anasai šventadienis
pažvelgdinėjo
žiūrėjo į mane
negyva elnio skruzdėlėta
akimi

* * *

Aštrus lietus tarytum
lytų kraujo ašarom,
tarytum lytų
sparnuotais skruzdėlių
žirgeliais

* * *

Pravažiuodamas prašalaitis
užklausė, kieno tie šiaudai -
mūsų mūsų visi tie šiaudai,
tiktai saulės šiaudinė
spalva jau ne mūsų

* * *

Aš vienišas kaip šulinys
tarp žerinių rūgių,
pakilusių per laiką
iš vienkiemų
žarijos

* * *

Silpna šviesa
nebūk tai smėlio
nuobiros duobėj

* * *

Viduvasaris
juodai geltonai
rainas kaip
vapsva

* * *

Namely pamestam
ten įviji voratinkliai
išgaudydavo švystelėjusį
saulės spindulių stulpelį,
ir dulkės vėlgi
tvokstelėję
susivydinėjo į virvagalius

* * *

Jau perdegė erškėtrožių
žiedai
apvyto jau erškėtrožių
liepsna

* * *

Rože pasišviesk, jeigu
nelinkęs - pasišviesk
žaidom pilnavidurėm

* * *

Erškėčiuotoji gėlė
per mūsų nebuvimą
ir mėlyna gėlė,
nelyginant jau
dūmas

* * *

Sielos savasties avietinis
branduolys vijoklinės
rožės strieguotoj
atošvaistėj

* * *

Ne gervuogės tave
vis stabdė, ne šunobelė,
ne graibšti
atžagarioji
lig atšlydinėjimo
šepšingė paraisty,
savy priglobus paukščio
birėsių gurinėlių sidabrinį,
visai o ne erškėtrožė
piliakalnių šlaitų
paskliundėj, vis žemyn
nuribinančioj,
išeidinėjau eiklus,
skvernus atsikapojęs

* * *

Ir nieko nereikės
tyliems erškėtrožės žiedams
kaip man, išėjusiam
iš žemės atminties
ir sukančiam taku
metalo

* * *

Kad nebūtų piktumo -
ir ugnį, o ir žmogų
apgesina žemių
saujom

* * *

Kas dar su rožem,
kas seniai po rožem,
kieno rūgštis paėsdinėjama,
ne vien tik sielvarto

* * *

Kas kamšeliojo
pirštą tap lydekos
žiomenų, to vakaras
ir raudonesnis, spanguole

* * *

Ranktūri rudens,
vien rūtos kėlė rasą
misingėtą

* * *

Ir buvo tuščios
mano akys
lyg vieversio
lizdelis rudenį

* * *

Ir paukštis sausai
kvepėjo kaip suskaldyto
akmenio kibirkštis

* * *

Ta pabyrėjus vakaro
šviesa - nelyginant
iš savo kailio
kratytų šuo žemes,
geltoną smėlį

* * *

Jau vasaros baigmė,
jau kėkštas ažuolus sodinti pasirengdinėja
rudens pavieškelėj

* * *

Tik dantim tauškėdamas
o šuniokėlis variaspalvis
sukaliojos, gaudė kandį

* * *

Ir vėjas lėkė
nelyginant į naktį
šuo paleistas,

jau išlukštentos
žodžių ankštys,

lyg koja įsukta
tarp svetimų
vežėčių stipinų

* * *

Prailgo man naktis
kaip šuns kaukimas,
raudona vėjuota
šviesa
ir patekėjusi
žmogaus akis

* * *

Tik juodas kaip
nuodėgulis šunėkas
aplodinėjo krutnų savo atvaizdą
stikle

* * *

Vien debesų žiedai
sidabraplunksniai
po nesava
šviesa mėnulio

* * *

Pušynų poliruoti

smuikai
spyglių virpėjimu
žerėjimu
nuspalvino akis

* * *

Rauplėtu veidu
muzikantas
vis priglausdinėjo
ploną tarsi sapno
plėnys smuiko
medį

* * *

Senmedžiai
senberžiai,
drevėta mėnesiena,
plėviasparnė
tamsa

* * *

Siela vis vien tik laikinai
o Viešpaties šiam mėsgaliui
paskolinta, tai Viešpaties,
tai jo

* * *

Jau rytas žnyplėm
skaistvarinėm
patamsių kerplėšoms
karpė karštus juodus
vilkančius

* * *

Ir mano ilgesio vaisius
lyg rudenio
erškėtrožė
nubers raudonas
švieseles į žemę
išalvėjusią

* * *

Ir žiedlapiai
pro spindulius
byrėjo
kaip laiko smiltis
pro pirštus

* * *

Kai erškėtrožės
žiedlapiai nukris,
paskiau, paskiau

* * *

Ir nuskabyki nuo
savo patamsėjusios
širdies praeitą
spindulį, jau
būtų laikas

* * *

O juodas žiedlapi
nakties dangaus,
žaliu pakraštėliu
žvaigždynų

* * *

Gryniausia sąžinė
pernakt karštai žydėjo
kiečiausiom
aštriausiom nuospaudom
ant plaštakų ir
papadžių

* * *

Šakojosi kieti keliai
lyg briedžio ragas,
aš sugrįžau
į tėviškę be laimės -
į gero balso
bangą
slenkstis buvo
man per aukštas

* * *

Aštrūs vieškeliai,
juose sudilsį,
nelyginant nuo tekėlo
šveitriausias plienas

* * *

Lig karšto molgalio, ligi
rūdžių nokintas ir neprinokintas
jis vėl per slenkstį žingtelėdavo
į vieškelį,
į žvyrkelį, į karolėlių vėrinį

* * *

Aš tavo vieversėjančių
akių tylusai brolis,
keleivi vienišėjantis
už kryžmo
kelio

* * *

Į kryžkelių lizdus
jau rinkosi vanduo

* * *

Dangus vis paplukęs
krauju
lyg į rudenį
juodojo sausmedžio
krūmas

* * *

Ir aš vienatvėj
rūdiju
nelyginant rasoje

* * *

Sugrįšiu i nuostabią šalį
gimtosios kalbos,
ir žodis kiekvienas
bus giedantis paukštis

* * *

Giedojo pamirštą
senovės giesmę,
joj kaip viesule
palaužtas liūdnas
paukštis

* * *

Kai mano smilkinio
vilnis į žemės gyslas
mėlynai nueis, tai gal
tada žiūrėsime,
kuo protingas geras,
kuo gudrus blogesnis,

o dar pakolei
kas
aš paukštį garbinu,
jo laiką trupantį
ir jo lėkimą
raibą viršugalvio
gylėj ir dar aukščiau

* * *

Lyg kristų paukščio
plunksnotas
kraujas -
švietė taip saulėlydis,
ir prietema artėjo
tarsi plunksnų šnaresiai

* * *

Akmenį rauplėtąjį
kerpės aptraukė, jį
minkšta
samanų spalva apmegzdinėjo
vis labiau, ir samanų
liežuviuose sau rado
vietą
vabalėlis menkas
tarp akmens ir debesies, ir
mano galva aukštyn
akim ilsėjos dar
ne po akmenim,
o ant akmens

* * *

Žmogus sutilpo vienaty,
vien akmenys tie
vanago raibumo,
jie šaukėsi vandens,
kad sužibėtų

* * *

Rudens dangaus
žvaigždėlės vaizdas
akmens šaltoj drėgmėj

* * *

Ir gausi tiek,
kiek vanagas išsinešė
vandens nuo akmenų
rasotų,
gal vienas lašas ėmus,
gal pusanthro

* * *

Kai lėkė man į širdį
išskrendantys paukščiai,
jų atšvaito jau nematysi
nendrių vandeny

* * *

Ir sruvo pažemėj
šviesa raudona,
nelyginant jau
kas basom
užmynęs būtų dalgi

* * *

O lieptas virš nematomos
žuvies yra viltis,
ir kitas krantas žydi
patamsėjusiai,
ir atmintis yra atpančioti
žirgai, dviem kojom
atsisotojė, užsiliepsnojė
karčiai tartum sausas
ėglis

GEĖSTANTIS ERŽILAS

Kai eržilas žvaigždes
tik po pusiaunakčio
naktigonėj užsižiūrėjo -
akimirksniu
jau vilko iltiniai sėdėjo
jo gerklėj

* * *

Skerstuvininkai
raudonais mėsgaliais jau
papuošdinėjo kėkšto
vėją

* * *

Mėsalius perimdinėjo
vėjas
vėju trenkiančiom
mėsom

* * *

Mėsų rūkytojas tau
mirktelėjęs šilto
rūkymo akim

* * *

Ši rudenio diena
yra į langą atsimušęs
mažas paukštis

prieš mėnesienos gruodą

* * *

Diena yra tiktai
ugnaitėm apkraštuotas
žvyrkelis, nueidinėjantis
į vandenį pavandenių,
į prieteminio gylę

* * *

Vandenėtaisiais rudenio
lapais
aplimpa akys ir širdis,
aš permatau ugnies
geltoną skiauterėtą žolę

* * *

Ir degė žaibiškas
raudonas
sauso ėglio
spindulys

* * *

Žiūrėjau
prieblandoj į
ugnį šokančią,
kad prisiminčiau saulės
spindulingųjų sparnų
vasnojimą

* * *

O inkile širdies
mediniam, pervargusiam
kūne mano

* * *

Vanagas įstrigdinėjo
į tarpuakį jo
lyg suompeilis,
į raibą atmintį įlėkdinėjo,
suglaudęs atsparnes
nelyginant akmuo

* * *

Ir atmintis dabar yra viduvasario sapnas,
kaip debesis linų, - vienu kraštu prišalęs
prie apledėjusio pusiaužiemų akmens

* * *

Brolyt,
kalbėkim šiaip arba
anaip, vis vien sunkoka
progiesmiais gyvent
tarp auksadančių,
o prokeiksmiais kad
ir ne išeitis

* * *

Pamaniau: vandenjuostę
jis užsimetęs ant dešinio
peties, jie nešė plikšala

apyšala apslidusį kryžių
mėnesienoj

* * *

Mirtinas mano gyvenimas,
jo savastis, jo buveinė
pilna mirguliavimu
sidabruojančių prietemoj
akį kandžių

* * *

Senutė naktį valgė
duoną pusbaltę,
sėdėjo per patį vidurį
naktigulto, smalingoj
šviesoj jos guolis
pilnas aštrėjančių
trupinių

* * *

Kai artinsis senatvė
lyg arkliai baltieji
nuleistom galvom

* * *

Balta tėvynės meilė
įsuodinta anglijanti
kaip čigonėlio šokis,
niekuo nekalta

* * *

Ir meilės laikas
žydėjo prieš akis
žibėjo
žybtelėjo
ir mes gyvenam
jo žibėjimo lašu
lig vieškelio baigties,
irgi akių stulpelio

* * *

Toj nakty ji blyški
ir nuoga tarsį
daigas akmenvietėj

* * *

Erškėtrože lauktis
jau durys apipintos

* * *

Kas ims tavo stingstančią
ranką nakties vėlumoje
lig vėlai
vėlumos

* * *

Ir paliktas, o paliktas,
ir ne daugiau
ir daugiau nieko

* * *

Tarp manęs ir
krintančios saulės
yra moteris ir
jos pirštai, jos
kūnas vaiskus
tarsi stinta žuvelė

* * *

Kas akmenį atvers,
kas saulės
||leis paakmenėn -
balta žolė tenai
subalsva

kas paisys
subalsvos žolės,
jinai tarsi
koja nusėdėta
nutirpusi visa

* * *

Naktis iš trijų pirštų
žiupsnio
žemių

* * *

Aplink tave mirties pjūkleliui
dantingajam
kelią vis išvesdinėjo
sumirguliavę nuostolingai kandys

* * *

Aš užlaikytas
nelyginant jau
nuplėšta šaka
šiekštų seklumoj,
ir čiulbanti srovė
mane
aplenks

* * *

Kalbėk paskutinius
žodžius, jau vieškelio
virpėjimas į
kraują eina

* * *

Va, žiedas tas
lyg iš dangaus,
lyg iš ugnies,
ir vėjui kiekvienam
po žiedlapį
paskirta

* * *

Jau mano
vienatvės kampas
išgražintas skaisčiausiais
vaiskiausiais
sakytum žarija -
rudens jurginiais
geltonaisiais, ilgakočiais

* * *

Paukščių vėjas
tai paukščių
balso vėjas
nulenke mane
žemyn

* * *

Jau per labai
pailsęs laisvei

* * *

Šitiek metų pasivykėjau
mirgantį
perluotąjį švytėjimą,
jįsai vis vien dar
priešaky, dar nepabojęs
niekieno akių

* * *

Giesme lengvutėlaite
neprašviesinsi prietemių
akmeningiausios valandos

* * *

Dabartis yra
kasdienės duonos
rupokos
raikymas,
ateitis yra vilčių
perlamutras, plunksnotas
švytėjimas, apkaltinama
praeitis yra vabalėlis,
įšalęs gintare

* * *

Erdvu kaip nebūty

* * *

Negyvėlis gulėjo
kojomis į tarpdurį,
ir prakrikdinėjo
tik dabar visų lūkesčių
švytėjimas iš jo
prakaulio sudėjimo

* * *

Iš vieškelio teliko
vien tik aukštielninka
pusinė ažuolo pliauska

* * *

Žmogaus diena
ateina pabūdinėjant titnagų
kalnely ir išeina,
o laikas lieka
visą laik

* * *

Mirusieji savęs
neapverkdinėja, tam
gyvieji yra, kol yra

* * *

Ir paukštis dar
ne viskas,
ir akmuo,
o sauja žemių
viskas

* * *

Gruntkelis
virpės kaip gysla
nutraukta

* * *

Viltys
lūkesčiai kaukolės
kevale,
žemės kaukolės
kevale

* * *

Taip ir yra, gražiausios
liūdnos giesmės

* * *

Virš molduobės
kriaušaitėj akmenėjančioj
siūbuojanti širdis

* * *

Proverksmių įkalnėj,
proverksmių nuokalnėj,
progiesmių pačioj
viršūnėj